

som skabes ved, at man handler i fremtidige ordre. De har en masse tekniske terminologier på finansmarkedet for det her, hvor dansk næsten ikke eksisterer, og det er jo sådan set alle de nye opfindelser, som gør, at vi må erkende, at hverken den danske nationalbank eller den tyske Bundesbank eller andre, heller ikke den amerikanske Federal Bank, kan bestemme over deres egen pengemængde. De dage er jo definitivt talte og har været det i masser af år.

Det er de problemer, vi er oppe imod, og samtidig må vi erkende, at der er masser af mennesker – også masser af os, der sidder i denne sal, og masser af vore vælgere, næsten dem alle sammen – der har del i spekulationskapitalen. Nu taler jeg ikke om de fremtidige penge, dem, man handler, terminshandlerne, men jeg taler om dem, der er investeret f.eks. i pensionsopsparing. For hvis ikke vore pensionskasser deltager i det her og sørger for at ruste sig imod tab, så lider de tab. Det er også det, amerikanerne må gøre med deres pensionskasserede, det, de kalder Hedge Funds. De skal ud og gøre det, det er helt legitimt sådan set, de er nødt til det. Deres medlemsdemokrati kræver det.

Når vi så samtidig må konstatere, som økonomiministeren jo gjorde det på slående vis, at de frie kapitalbevægelser stort set er til gavn også for dansk samfundøkonomi, bliver det rigtig svært. Vi er nu inde i en meget lav inflation, ikke kun fordi vi har holdt en fast kurs, men også fordi vi har holdt den.

Vi har haft flot fremgang på eksportmarkerne over en længere årrække, kan vi se, og vi har balance på betalingerne til udlandet, så dansk økonomi har det så godt, at der indimellem er nogle af dem, der investerer penge, der siger: Det er frygteligt, at vi ikke har nogen inflation, som kan skabe os en kursgevinst på obligationerne. Vi har også en alt for lav rente. Vi får slet ikke det afkast, som vi havde tidligere. Hvad skal vi dog gøre, når vores obligationer bliver udtrukket? Hvor skal vi gøre af pengene?

Men det skal nu ikke friste regeringen til at ændre på sin politik, håber jeg. Vanskeligt er det jo. Nogle kalder det cirkelns kvadratur; jeg vil sammenligne det med at skulle skille koldt og varmt vand, når det først én gang er løbet sammen i vaskekummen og er blevet til noget luncent noget. Hvordan kan vi dog adskille dét?

Til den motiverede dagsorden, som Enhedslisten har foreslået sammen med SF, må jeg sige, at den første konstatering synes jeg ikke er helt

korrekt. Finanslovsforslaget for 1994 og finansloven, som den endte for 1994, var dog genstand for hidsig debat både her i Folketingssalen og i det danske samfund.

Nogle synes, at der blev lempet for meget, måske af hensyn til finansmarkedet – det kan da godt være – men også af hensyn til andre ting, af hensyn til skattebyrden. Man vil hellere spare, og så kunne skattebyrden sættes ned, så det er da rigtigt, at der er grænser for, hvor meget vi kan træffe af beslutninger, og hvor stor reel økonomisk handlefrihed vi har. Det har der altid været. Det var ikke alle, der ville erkende det tidligere, og derfor har vi måske igennem nogle år oparbejdet så stor en gæld, som vi har nu, men om 1994-finansloven var der da en hidsig debat, og der var da handlemulighed, og det endte med, at dansk økonomi blev kickstartet i gang.

For 1995 var der en opstramning, og der var nogle, der i Folketingssalen her skældte os ud for, at vi strammede for meget op. Så igen handlede vi da, og vi havde handlefrihed. Hvor reel den er, kan man jo så diskutere, men rent faktisk sker der bevægelser fra år til år på vore finanslove inden for de rammer, som vi nu erkender er forsvarlige.

Så er der dagsordenens opfordring til »at undersøge mulighederne for at begrænse spekulationen«. Ja, vi havde et samråd i Europaudvalget i fredags, og da gjorde økonomiministeren det klart, at der er internationale overvejelser i gang, og OECD blev nævnt – også her fra talerstolen for lidt siden – og det er da rigtigt nok, som hr. Kim Behnke siger, at en regering skal være meget varsom med at sige, hvilke præcise planer den har, og hvad det er, den undersøger.

Jeg mener heller ikke den slags tilkendegivelser, som vi hørte fra økonomiministeren, og som vi måske får gentaget lidt senere, men et referat af, hvad man internationalt i meget bred sammenhæng overvejer i så henseende, for det er jo den vej, det skal gå rundt, og da kan man nævne én ting, som det også er interessant at få undersøgt, og det forstod vi da også at man ville undersøge mere fagligt og sagligt økonomisk: Hvad er det egentlig, der betinger renteforskelle? Hvad er det, der gør, at vi har et rentegab mellem dansk rente og tysk rente? For det er jo ikke kun den økonomiske udvikling og forventningerne dertil.

Det er rigtigt, som økonomiministeren siger i sin tale, at tysk økonomisk stabilitet er oparbejdet gennem 40 år, men sammenligner vi økono-